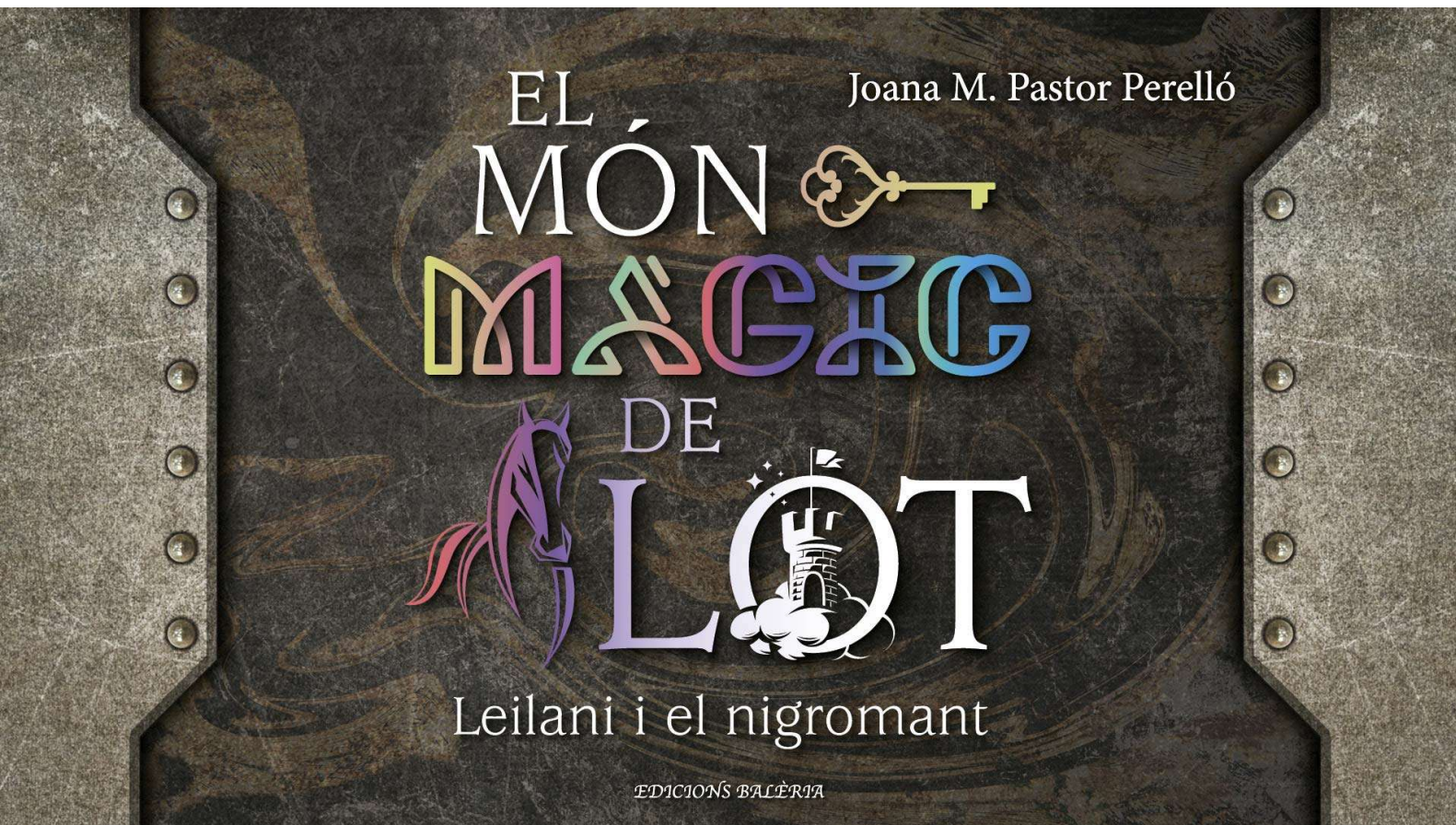

El setembre del 2021 veu la llum ***El món màgic de Lot: Leilani i el nigromant***, una **novel·la de fantasia ambientada en època medieval**. És el primer llibre d'una saga de l'escriptora mallorquina Joana M. Pastor Perelló (al març del 2022 ha sortit el segon, *El món màgic de Lot: Els dos capitans*).

Les novel·les es localitzen en un món imaginari, el reialme de Lot, i **estan escrites en català**. Si haguéssim de destacar els seus punts forts, el primer seria que **gran part del vocabulari, dels verbs i de les expressions són mallorquines**: amollar, trabucar, aclucada d'ull, berenar, padrina, una pot anar pel marge i l'altra per la paret... Un altre punt fort seria que **la lectura dels llibres ofereix moltes capes**, que van des de l'entreteniment fins al creixement personal, la connexió interior i l'acceptació de les decisions preses.

L'autora i una professora de literatura de secundària **estan preparant una guia pedagògica** que tindreu disponible per al curs 2022-2023.

DADES DEL LLIBRE

- **Autora:** Pastor Perelló, Joana M.
- **Títol del llibre:** *El món màgic de Lot: Leilani i el nigromant*
- **Palma:** Edicions Balèria, 2021
- **Gènere:** literatura fantàstica
- **ISBN:** 978-84-122562-7-7
- **Edat recomanada:** a partir de 13 anys (tot i que se l'han llegit joves d'11 anys i han gaudit tant de la lectura que han continuat amb el segon)

Pàgina web: <http://www.elmonmagicdelot.cat>
Facebook, Twitter i Instagram @elmonmagicdelot

SINOPSI

El reialme de Lot està en perill. El nigromant ha descobert la clau que l'havia protegit durant més de cent anys i amenaça amb esborrar-lo del mapa. N'Eli, una joveneta solitària i aliena a tot això, es disposa a sortir de passeig amb el seu ca. És el primer dia de les vacances i ha dormit fins tard... Es pot demanar més?

Al bosc tot és quietud i pau, aire pur i natura, fins que compareix un misteriós encaputxat, que li adverteix del perill que corre, i també un ancià que no sembla que li vulgui bé... La jove protagonista acabarà a un altre món, travessant un portal cap a un lloc on la màgia és a l'ordre del dia; fletxes, espases i arcs són objectes quotidians; i els monarques i els castells de conte són una realitat.

Un passat desconegut irromprà en la vida de n'Eli sense contemplacions. Un protector la ajudarà en el seu trajecte, ple de dificultats i paranys. Però podrà protegir-la d'ella mateixa i del seu destí?

L'AUTORA

Joana Maria Pastor Perelló (Palma, 1979) començà a escriure el 2018 després de viatjar a Hawaii, perquè sentí que havia arribat el moment de donar vida a una història que li ballava pel cap. De jove va llegir centenars de llibres i la seva mare pensava: "aquesta nina serà escriptora". Però mai no va tenir interès en assumir cap altre paper més que el de lectora en la cadena literària. Tot canvià el 2018... El setembre de 2021 presentà la primera novel·la d'El món màgic de Lot i el març del 2022 ha tret la segona. Amb una imaginació desbordant i molta energia, està escrivint la quarta novel·la de Lot i combina la feina d'arxivera amb la seva passió pels llibres.

PRINCIPI DEL LLIBRE (<https://elmonmagicdelot.cat/llegeix-leilani-nigromant/>) PRÒLEG

-No pot ser mai, és impossible...

N'Eli donava voltes amunt i avall en una cambra que semblava treta d'una pel·lícula d'El senyor dels anells o d'un escenari de Disneylàndia.

-Dec somiar. Sí, és això, segur. Va, va, desperta -es deia donant-se copets al cap.

L'habitació era de pedra massissa, amb uns carreus tallats tots de la mateixa mida i amb un llit estret i allargat. A la paret contrària del jaç, a uns dos metres i mig del terra, hi havia un finestró, que era només una trinxa i no deixava veure res de l'exterior, perquè era negra nit. També hi havia una petita taula amb una gerra i alguna cosa per menjar.

-Vaja somni més estrany -repetia cada vegada més desconhortada que veritablement fos una il·lusió.

Ja feia hores que estava tancada en aquella cambra i el cansament començava a emergir. La veritat és que tenia molta gana i encara més set, però ni el menjar ni l'aigua la temptaven. A veure si encara l'enverinarien!

Finalment, el cansament pogué més que la talent i s'arraulí al llit, mirant cap a la porta, esquena paret, abrigada amb les flassades i mirant de fit a fit l'única entrada que hi havia. Els ulls li picaven de son i els badalls eren un continu. Aviat s'adormiria, ho sabia, i l'únic consol que tenia era pensar que despertaria d'aquell malson horrorós al seu llit, amb el seu ca mirant-la fixament, com cada dematí, esperant el berenar i amb el sol del Mediterrani filtrant-se per les cortines. Tot i la fatiga, instants abans d'adormir-se, la seva ment rememorà els esdeveniments d'aquell primer dia de vacances d'hivern, ja damunt Nadal, on tot havia de canviar per sempre.

CAPÍTOL I. EL PROTECTOR

Vacances, quina meravella!, fou el primer que va pensar quan la consciència tornà del món dels somnis. Encara no havia ni obert els ulls que ja se li dibuixà un somriure d'orella a orella. Quin gust aixecar-se més tard, sense despertador ni obligacions.

Un cop va aconseguir alçar les parpelles, lleganyoses, un panteix proper li recordà que no era tota sola, a l'habitació.

Amunt, Eli, semblava dir-li en Max des de l'estora, als peus del llit, remenant la cua i esperant el berenar com qui espera el Messies. Clec, clec, clec feia aquella extremitat llarga i peluda en pegar damunt el radiador de fusa.

-Avui no hi haurà berenar, encara, Max. Primer hem d'anar a passejar!

No va fer falta dir-li dues vegades. El labrador negre s'aixecà d'una revolada i, després de fer els estiraments pertinents que duïen el seu nom (ca cap amunt, ca cap avall), amb dos llongos ja era devora el comodí llepant-li la cara i remenant la cua ben feliç.

-Espera un poc! -li digué n'Eli entre rialles.

La madona del ca, com li agradava a ella considerar-se, es vestí en dos minuts amb el xandall que tenia sempre a punt al penjador del dormitori i, després de fer una parada tècnica al bany, es va calçar les seves botes Bestard i es dirigí cap a la porta amb el ca estalonant-la.

-A veure si encara caurem. Espera, ves a beure aigua.

Però en Max no tenia cap intenció d'allunyar-se de la porta si no era travessant-la, així que, pacientment, n'Eli l'acompanyà al bevedor i li indicà amb la mà que hi fiqués el morro. Ella va recordar que també li convenia hidratar-se, perquè li esperaven dues hores de caminada per la muntanya, i se n'anà a la cuina a beure'n un tassó. Saciada la primera set del dia, els dos únics habitants de la casa sortiren a l'exterior.

-Vatua el món quin fred! Es nota que ja som a ple hivern -renegava n'Eli.

Per contra, el labrador estava més feliç que unes xeremies perquè la temperatura havia baixat dels deu graus, i anava amunt i avall ben xalest mentre la madona es dirigia cap a la cotxeria a cercar el collar, la corretja i més aigua per al ca, que duia en una motxilla.

-Un veciat de cocou, això és el que ets tu -li va recriminar n'Eli-. Mira que haver de dur jo la teva aigua!

Però aquests renecs només eren un hàbit, ja que per com ella el mirava i ell l'esguardava es traspuava el gran amor que sentien l'un per l'altra.

El trajecte transcorria entre pins i alzines, per un camí ben marcat primer, un tirany després i, finalment, camps qui pugui travessant una rosseguera i per dins una torrentera que, increïblement, enllaçava amb la civilització. Dins el bosc, només se sentia la remor dels arbres quan el vent gelat movia les seves fulles i el cant dels ocells, que eren els únics habitants del bosc que els sortiren a camí. Més enfora, encara es percebia qualche cabra que belava, però poca cosa més. La pau de la natura els acollia, i els emparava de maldecaps i del tragí de la vida quotidiana.

Al bosc, n'Eli i en Max eren feliços. El ca ensumava arreu i pixava a totes les mates on altres animals hi havien deixat l'empremta. Amunt i avall, sense corretja, trespava per corriols, sempre amatent a la posició de n'Eli, cuitant de no allunyar-se'n gaire. La madona, per la seva banda, aprofitava per carregar piles i respirava amb fruïció la flaire que la natura els oferia a cada època de l'any. Ara el bosc es preparava per a l'hivern i la vida vegetal semblava haver-se aturat. La nit anterior havia plogut i l'aire era net; encara se sentia l'olor a terra banyada que tant li agradava.

En aquella part del bosc era estrany trobar-se qualcú, si no era algun veïnat que també passejava, sol o en companyia. Ja es coneixien gairebé tots perquè sempre eren els mateixos, però avui no hi havia ni una ànima, al bosc. I anant alerta a llenegar, n'Eli avançava a bon pas, per entrar en calor i defugir el fred.

No obstant, passada la rosseguera, començà a tenir la sensació que l'observaven. En Max seguia amunt i avall, com sempre, però ella notava una presència, per bé que no veia ningú ni sentia cap renou que no fos típic del bosc. Són imaginacions meves, es digué. Però la intranquil·litat ja s'havia instal·lat al seu cor i volia arribar el més aviat possible a la carretera. No passis pena, segur que són excursionistes que davallen de la muntanya, es repetia. Sempre hi ha gent molt matinera. Ara bé, aquests arguments no la convencien i va començar a fer més via, quasi a córrer.

I de cop el va veure, tot i que seria més encertat dir que l'intuí, perquè anava vestit de verd i ocre, i es confonia amb la vegetació. Deu ser un caçador, tranquil·la, s'animà per mantenir la calma. Però just en aquell moment s'adonà que en Max no hi era i la seva por es va fer més gran, quasi insuportable. Un home pels voltants que s'amagava, cap altra ànima en molts metres a la rodona, el seu ca desaparegut. I, a sobre, va ser conscient que s'havia deixat el mòbil a casa. Massa emocions fortes de bon dematí.